ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Σύμφωνα μέ τό Invoerbesluit Landen 1963, πού ἐκδόθηκε 6άσει τοῦ In- en uitvoerwet, καί τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχύς παρατάθηκε μέ νόμο τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978, ἀπαγορεύεται στίς Κάτω Χῶρες ἡ εἰσαγωγή προϊόντων ἀπό τήν Τσεχοσλοβακία χωρίς ἔγκριση τοῦ ὑπουργοῦ οἰκονομικῶν ὑποθέσεων. Ὅσον ἀφορᾶ ἰδιαίτερα τά μαντήλια, χορηγήθηκαν διαδοχικά ὡς τό 1978 ἄδειες εἰσαγωγῆς, μέχρις ὅτου — κατόπιν ἐπαφῶν μέ τούς ἁρμόδιους ὑπουργούς τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Benelux — ἐκδόθηκε ἀρνητική ἀπόφαση τοῦ ὑπουργοῦ λόγω τοῦ ὄγκου τῶν εἰσαγωγῶν πού εἶχε ἐπιτευχθεῖ.

Γιά τό 1979 προβλεπόταν γιά τά μαντήλια στήν ἀπόφαση 79/252 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, μέ ἔναρξη ἰσχύος τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 60, τόμ. 11-013, σ. 199) ὅτι οἱ χῶρες τῆς Benelux ἀνοίγουν ποσόστωση ὕψους 3 393 000 τεμαχίων γιά εἰσαγωγές ἀπό τήν Τσεχοσλοβακία (πρβλ. τό παράρτημα IX αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως). Τό μερίδιο πού σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση αὐτή ἀναλογοῦσε στίς Κάτω Χῶρες κατανεμήθηκε μέ ὑπουργική ἀπόφαση μέ κριτήριο τίς εἰσαγωγές μαντηλιῶν ἀπό τήν Τσεχοσλοβακία πού διενεργήθηκαν τό 1977.

Ἡ προσφεύγουσα τῆς κύριας δίκης εἶναι ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπιχειρήσεως Centrotex πού ἑδρεύει στήν Πράγα, ἡ ὁποία προτίθετο νά προμηθεύσει μαντήλια στίς ὁλλανδικές ἑταιρεῖες Peijnenborg's Handelsmij BV καί Grotex-Textiles BV, παίρνει δέ γι' αὐτές τίς ἐξαγωγές προμήθεια, ἀπό τήν ἐπιχείρηση στήν Πράγα, ἡ ὁποία φυσικά δέν καταβάλλεται ἄν λόγω ἀρνήσεως χορηγήσεως ἄδειας εἰσαγωγῆς δέν πραγματοποιηθεῖ ἡ παράδοση τοῦ ἐμπορεύματος.

Βάσει τῆς παραπάνω ρυθμίσεως δέ χορηγήθηκε τό Φεβρουάριο τοῦ 1979 στίς παραπάνω ὁλλανδικές ἐπιχειρήσεις ἔγκριση εἰσαγωγῆς 6αμβακερῶν μαντηλιῶν ἀπό τήν Τσεχοσλοβακία, τίποτα δέ δέν μεταβλήθηκε ἐν προκειμένω μετά τήν ὑποβολή ἐνστάσεων ὡς πρός τήν ἐπιχείρηση Grotex, ἡ ὁποία προφανῶς δέ διενήργησε εἰσαγωγές αὐτοῦ τοῦ εἴδους τό 1977, ἐνῶ στήν ἑταιρεία Peijnenborg ἐπιτράπηκε ἀργότερα ἡ εἰσαγωγή.

Ἀπό τό γεγονός αὐτό ὡθήθηκε ἡ ἐπιχείρηση Toneman σέ δικαστικό ἀγώνα γιά τήν ἄρση τῶν ἀρνητικῶν ἀποφάσεων, καθώς καί γιά ἀνόρθωση τῆς ζημίας, ἐπικαλεῖται δέ ὅτι ἡ εἰσαγωγή μαντηλιῶν ἀπό τήν Τσεχοσλοβακία ἦταν ἀπό πολλά χρόνια de facto ἐλεύθερη, ἐφόσον χορηγοῦνταν ἄδειες εἰσαγωγῆς ἄνευ ἑτέρου. Ἐπίσης, τονίζει ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ δημοσίευση τῆς ἀποφάσεως περί ἀνοίγματος ποσοστώσεων πρέπει νά θεωρηθεῖ — ἐπειδή ἔγινε μόλις στίς 12 Μαρτίου 1979 — ὡς καθυστερημένη. Τό σωστό θά ἦταν νά εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ἐγκαίρως οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιά τούς περιορισμούς τῶν εἰσαγωγῶν, ὥστε νά τούς λάμβαναν ὑπόψη κατά τή σύναψη τῶν ἐμπορικῶν τους συμφωνιῶν καί νά εἶχε τουλάχιστον προβλεφθεῖ μιά μεταβατική ρύθμιση γιά τίς ἤδη συναφθεῖσες συμβάσεις.

Γιά τό δικαστήριο τῆς κύριας δίκης, τό ὁποῖο θεωρεῖ τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη ὡς πρός τήν ἀπόφαση πού ἀπευθύνθηκε στήν ἑταιρεία Peijnenborg, τίθεται στή συνέχεια τό ἐρώτημα ἄν σέ μιά τέτοια περίπτωση δέν ὑφίσταται ὑποχρέωση δημοσιότητας ἀπό τό κοινοτικό δίκαιο γιά τά εἴδη, γιά τά ὁποῖα ἀπαιτεῖται ἔγκριση εἰσαγωγῆς, καθώς καί γιά τίς λεπτομέρειες,

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

σύμφωνα μέ τίς όποῖες δίνεται ἡ ἔγκριση εἰσαγωγῆς ἐνόψει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ 1023/70 τοῦ Συμβουλίου τῆς 25ης Μαΐου 1970 «περί θεσπίσεως κοινῆς διαδικασίας διαχειρίσεως τῶν ποσοστώσεων» (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 24, τόμ. 11-001, σ. 114) ὅπου ὁρίζεται:

«τό ἀργότερο τρεῖς ἑβδομάδες μετά ἀπό κάθε κατανομή ποσοστώσεως, τά Κράτη μέλη γνωστοποιοῦν, μέ ἐπίσημη δημοσίευση, τά προϊόντα γιά τά ὁποῖα καί τόν τρόπο κατά τόν ὁποῖο ἐγκρίνονται οἱ εἰσαγωγές ἤ οἱ ἐξαγωγές . . .»

Τό Δικαστήριο ἀνέβαλε γιά τό λόγο αὐτό τή δίκη καί ὑπέβαλε σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ πρός ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως τά ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

«I. Ὁ κανονισμός ΕΟΚ 1023/70 τοῦ Συμβουλίου πρέπει νά ἑρμηνευτεῖ κατά τήν ἔννοια ὅτι ἡ διάταξη περί δημοσιότητας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ εἶναι ἐφαρμοστέα σέ ποσοστώσεις εἰσαγωγῶν, τίς ὁποῖες ἀνοίγουν τά Κράτη μέλη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως ΕΟΚ 79/252 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978;

II. Σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως, προκύπτει ἀπό τήν ὀρθή ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ 1023/70 — εἴτε θεωρούμενο αὐτοτελῶς εἴτε λαμβάνοντας ὑπόψη τό χρονικό σημεῖο, κατά τό ὁποῖο ἔγινε ἡ δημοσίευση κατά τό ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ — ὅτι ἡ ρύθμιση ἑνός Κράτους μέλους περί ἐγκρίσεων εἰσαγωγῶν ὡς πρός τό ἄνοιγμα ποσοστώσεων σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, δέν εἶναι ἔγκυρη, ἄν τό ἐνδιαφερόμενο Κράτος μέλος δέν ἔλαβε ὑπόψη τή διάταξη περί δημοσιότητας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ 1023/70;»

Ἐπί τῶν ἐρωτημάτων αὐτῶν ἡ θέση μου εἶναι ἡ ἑξῆς:

1. Θεωρῶ ὅτι ἐνδείκνυται, πρίν προχωρήσω πιό ἀναλυτικά, νά κάνω μερικές γενικές παρατηρήσεις στό δίκαιο τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς Κοινότητας, σχετικά μέ τό πῶς διεξάγεται ἔναντι χωρῶν κρατικοῦ ἐμπορίου.

Εἶναι σημαντικό ὅτι ἐν προκειμένω δέν ὑπάρχει πλήρως ἐνιαῖο σύστημα, ἐπειδή ὁ βαθμός ἐλευθερώσεως τοῦ ἐμπορίου σέ σχέση μέ τίς χῶρες κρατικοῦ ἐμπορίου εἶναι ἐξαιρετικά διαφορετικός μέσα στίς χῶρες μέλη.

Ἐν μέρει ἰσχύει ἐλευθέρωση τῶν εἰσαγωγῶν στήν Κοινότητα. Ἐδῶ εἶναι καθοριστικός ὁ κανονισμός 925/79 «περί τοῦ κοινοῦ καθεστῶτος εἰσαγωγῶν ἀπό χῶρες κρατικοῦ ἐμπορίου» (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 31 τόμ. 11-014, σ. 3) τά σχετικά προϊόντα ἀναφέρονται σ' ἕναν κατάλογο.

Εἰδικῶς ὡς πρός τά ὑφαντουργικά ἡ Κοινότητα ἔχει συνάψει μέ μερικές χῶρες κρατικοῦ ἐμπορίου — ὄχι μέ τήν Τσεχοσλοβακία — διμερεῖς συμφωνίες. Ἐν προκειμένω εἶναι καθοριστικός ὁ κανονισμός 3059/78 (ΑΒΙ L 365 τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1978, σ. 1).

Κατά τά λοιπά ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν διαφορετικά ἐθνικά συστήματα, ἰδίως — ἐπειδή μόλις σιγά-σιγά δημιουργοῦνται κοινοτικές ποσοστώσεις — ὡς πρός τή διατήρηση τῶν ἐθνικῶν ποσοστώσεων. Ἐν προκειμένω, εἶχε κατ' ἀρχάς σημασία ἡ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς 27ης Μαρτίου 1975 (75/210 ΕΟΚ) «περί τῶν αὐτόνομων ρυθμίσεων εἰσαγωγῶν ἔναντι χωρῶν κρατικοῦ ἐμπορίου» (ΑΒΙ L 99 τῆς 21ης Ἀπριλίου 1975, σ. 7 ἐπ.). Ἡ ἀπόφαση αὐτή θέσπιζε μιά κοινοτική μέθοδο γιά τίς αὐτόνομες ρυθμίσεις εἰσαγωγῶν, δηλαδή γιά τά προϊόντα, γιά τά ὁποῖα ἰσχύουν στίς χῶρες μέλη ποσοτικοί περιορισμοί ἤ τῶν ὁποίων ἡ εἰσαγωγή μόνο σέ ὁρισμένα Κράτη μέλη εἶναι ἐλεύθερη, καί ρυθμίζει τούς ὅρους πού ἰσχύουν γιά τίς τροποποιήσεις τῶν ρυθμί-

σεων εἰσαγωγῶν. Στό ἄρθρο 2 αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως προβλέπεται ὅτι τά Κράτη μέλη μποροῦν, ὡς πρός τά εἴδη πού ὑπόκεινται σέ ποσοτικούς περιορισμούς ἔναντι χωρῶν κρατικοῦ ἐμπορίου καί πού ὅμως δέν ἐμπίπτουν στίς ποσοστώσεις πού ἀνοίγονται σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 1, νά παρέχουν ἐτησίως ἔναντι καθεμιᾶς ἀπό αὐτές τίς χῶρες δυνατότητες εἰσαγωγῶν, οἱ ὁποῖες νά ἀνέρχονται κατ' ἀξία ἤ ὄγκο στό ἀνώτατο ὕψος τῶν εἰσαγωγῶν οἱ ὁποῖες διενεργήθηκαν σέ ἕνα ἀπό τά τελευταῖα τρία χρόνια ὡς πρός ἕνα καί τό αὐτό εἶδος ἀπό τήν τρίτη χώρα, γιά τήν ὁποία πρόκειται. Τό ἄρθρο 8 ὁρίζει ὅτι τό Συμβούλιο ἐπιφέρει κάθε χρόνο τίς τροποποιήσεις πού, ἐνόψει τῶν ποσοστώσεων πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 1, ἀποδεικνύονται ἀναγκαῖες γιά τό ἑπόμενο ἔτος. Ἐπιπλέον, στήν ἀπόφαση αὐτή ἀναγράφηκαν καί ὡς πρός τίς χῶρες πού ἀναφέρονται στό παράρτημα Ι οἱ ποσοστώσεις εἰσαγωγῆς πού ἴσχυαν γιά τό 1975.

Ἡ ἀπόφαση τροποποιήθηκε κατ' ἐπανάληψη — πάντως μερικῶς — τήν τελευταία δέ φορά — καθόσον ἐνδιαφέρει ἐδῶ — μέ τήν παραπάνω ἀπόφαση 79/252. Ἄν καί στίς προηγούμενες ἀποφάσεις δέν εἶχαν καθοριστεῖ ποσοστώσεις γιά τά ἐν λόγω στήν κύρια δίκη εἴδη ὡς πρός τίς χῶρες τῆς Benelux στήν παραπάνω ἀπόφαση προβλέπεται μιά τέτοια ποσόστωση στό — ἤδη παραπάνω — παράρτημα IX. Τοῦτο ὀφείλεται στό προηγουμένως ἀναφερόμενο ἄρθρο 2 τῆς ἀποφάσεως 75/210 καί στό γεγονός ὅτι οἱ εἰσαγωγές ἀκόμη καί παλαιότερα δέν ἦταν ἐλεύθερες ἀλλά ὑπόκειντο στήν ὑποχρέωση ἄδειας μέ ὁρισμένους περιορισμούς, πράγμα πού θεωρήθηκε ὡς «ποσοτικός περιορισμός».

2. Ἄν στή συνέχεια στραφοῦμε στό πρῶτο ἐρώτημα, ἄν δηλαδή ἡ περί δημοσιότητας διάταξη τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ 1023/70 εἶναι ἐφαρμοστέα στίς ποσοστώσεις εἰσαγωγῶν πού ἄνοιξαν τά Κράτη μέλη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως 79/252, ἡ ἀπάντηση δέν μπορεῖ — ὅπως κατέδειξαν ὁμόφωνα ἡ Ἐπιτροπή καί ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση — παρά νά εἶναι ἀρνητική.

Σημασία ἔχει, πράγματι, ὅτι κατά τό κοινοτικό δίκαιο γίνεται θεμελιώδης διάκριση μεταξύ ποσοστώσεων πού καθορίζει ἡ Κοινότητα ἐνιαίως κατ' ἀπόκλιση ἀπό τούς κανονισμούς 925/79 καί 926/79 καί ποσοστώσεων εἰσαγωγῶν πού ἀνοίγουν τά Κράτη μέλη στά πλαίσια τῶν συστημάτων τους εἰσαγωγῶν — ἐν μέρει σημαντικά διαφορετικῶν — ἀκόμη κι ἄν αὐτό συμβαίνει βάσει ἐξουσιοδοτήσεως ἀπό τήν Κοινότητα, ὅπως περιέχεται στό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως 74/252, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἐκδίδονται *κανονισμοί* γιά τίς κοινοτικές ποσοστώσεις καί *ἀποφάσεις* πού ἀπευθύνονται στά Κράτη μέλη γιά τίς ἐθνικές ποσοστώσεις. Εἶναι ὅμως ἀπόλυτα σαφές ὅτι ὁ κανονισμός πού ἐπικαλεῖται ὁ δικαστής τῆς κύριας δίκης ἰσχύει μόνο γιά τή διαχείριση *κοινοτικῶν* ποσοστώσεων. Στίς αἰτιολογικές σκέψεις αὐτοῦ τοῦ κανονισμοῦ γίνεται λόγος γιά «κατανομή τῶν κοινοτικῶν ποσοστώσεων», τό δέ ἄρθρο 1 δέν ἀφήνει καμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ κανονισμός ἀφορᾶ μόνο ποσοστώσεις πού καθορίζει ἡ Κοινότητα αὐτόνομα ἤ συμβατικά.

Ἄν τά παραπάνω συνηγοροῦν κατά τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ σέ ἐθνικές ποσοστώσεις εἰσαγωγῶν, πού μποροῦν νά ἀνοιχθοῦν σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση 79/252, τότε ὁδηγούμαστε περαιτέρω καί στούς ἑπόμενους συλλογισμούς.

Ἡ Ἐπιτροπή κατέδειξε ὅτι καί στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι ἀναγκαῖο ν' ἀναφερθοῦμε στήν ἀπόφαση 75/210 τήν ὁποία μνημόνευσα ἤδη στήν ἀρχή. Ἡ ἀπόφαση αὐτή τροποποιήθηκε ἀπό μεταγενέστερες

άποφάσεις μόνο ὡς πρός τόν ἐτήσιο καθορισμό τῶν ποσοστώσεων εἰσαγωγῶν, ἄρα ὡς πρός τό ἄρθρο 1 παράγραφος 1. Ἀντίθετα παρέμεινε ἀμετάβλητο καί συνεπῶς σέ ἰσχύ γιά τά ἑπόμενα χρόνια τό ἄρθρο 1 παράγραφος 2, στό ὁποῖο ὁρίζεται: «οἱ διαδικασίες πού ἰσχύουν στά Κράτη μέλη γιά τό ἄνοιγμα καί τή ρύθμιση τῶν ποσοστώσεων δέ θίγονται». Ἀπό αὐτό συνήγαγε ἡ Ἐπιτροπή δικαίως ὅτι ἀκόμα κι ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι ὁ κανονισμός 1023/70 ἀφορᾶ κατ' ἀρχήν ἐθνικές ποσοστώσεις εἰσαγωγῶν, πρέπει ἐν πάση περιπτώσει νά ληφθεῖ ὡς ἀφετηρία τό ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογή του στόν τομέα τοῦ ἀνοίγματος καί διαχειρίσεως ἐθνικῶν ποσοστώσεων, δηλαδή ὅσον ἀφορᾶ τήν κατανομή τῶν ποσοστώσεων, τίς προϋποθέσεις ἐγκρίσεως εἰσαγωγῶν καί τά συναφή ζητήματα δημοσιότητας.

Παράλληλα ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση ὑπογράμμισε ὅτι βάσει τῶν παραπάνω κανονισμῶν ἐκδόθηκε ἡ ἀπόφαση 72/455 (ABl. L 299 τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1972, σ. 46 ἐπ.) στό ἄρθρο 1 τῆς ὁποίας προβλέπεται ὅτι τά Κράτη μέλη μποροῦν νά τροποποιήσουν αὐτόνομα τίς ρυθμίσεις τους περί εἰσαγωγῶν ἔναντι τρίτων χωρῶν, ἀπό δέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις προκύπτει ὅτι πρέπει νά γίνει σαφής διάκριση μεταξύ ἐθνικῶν ρυθμίσεων εἰσαγωγῶν καί κοινῶν — αὐτόνομων ἤ συμβατικῶν — ρυθμίσεων εἰσαγωγῶν. Ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση πρόβαλε περαιτέρω ὅτι ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι ὁ κανονισμός 1023/70 ἀφορᾶ καί ἐθνικές ποσοστώσεις, ἀκριβῶς λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἀπόφαση 75/210 διατηρήθηκε ἀνέπαφη στά οὐσιώδη σημεῖα της καί ἄρα πρέπει νά ἰσχύει καί ὡς πρός τόν καθορισμό καί τίς μεταβολές μεταγενέστερων ποσοστώσεων, τότε πρέπει νά λαμβάνονται ὑπόψη συγχρόνως δύο διαφορετικές διαδικασίες γιά τή μεταβολή τῶν συστημάτων εἰσαγωγῶν (ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ, ἄρθρο 4 καί 5 τῆς ἀποφάσεως) καί δύο διαφορετικές διατάξεις περί δημοσιότητας (ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ, ἄρθρο 5 τῆς ἀποφάσεως). Αὐτό ὅμως δέν μπορεῖ πράγματι νά εἶναι ἔλλογο καί ἠθελημένο. Τέλος εἶναι ἐπίσης ἐνδιαφέρον τό ὅτι οἱ κανονισμοί περί κοινοτικῶν ποσοστώσεων, πχ. τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 3020/77 (ABl. L 357 τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1977, σ. 51), ἀναφέρονται ρητά στόν κανονισμό 1023/70, πράγμα πού δέ συμβαίνει μέ τίς ἀποφάσεις περί ἐθνικῶν ποσοστώσεων.

3. Ἐνόψει τοῦ σαφοῦς αὐτοῦ συμπεράσματος, στό ὁποῖο ὁδηγεῖ ἡ ἐξέταση τοῦ πρώτου ἐρωτήματος, παρέλκει ἡ ἔρευνα τοῦ δεύτερου ἐρωτήματος, τό ὁποῖο τέθηκε μόνο γιά τήν περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα.

4. Συνεπῶς, προτείνω νά δοθεῖ στήν αἴτηση περί ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ College van Beroep voor het Bedrijfsleven ἡ ἀκόλουθη ἀπάντηση:

Ἡ διάταξη περί δημοσιότητας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κανονισμοῦ 1023/70 δέν ἐφαρμόζεται σέ ποσοστώσεις εἰσαγωγῶν πού ἀνοίγουν τά Κράτη μέλη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 τῆς ἀποφάσεως ΕΟΚ 79/252.